

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

11. märts 2010*

Kohtuasjas C-522/08,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Naczelny Sąd Administracyjny (Poola) 17. septembri 2008. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 28. novembril 2008, menetluses

Telekomunikacja Polska SA w Warszawie

versus

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (ettekandja) ja D. Šváby,

* Kohtumenetluse keel: poola.

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: ametnik K. Malacek,

arvestades kirjalikus menetluses ja 10. detsembri 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Telekomunikacja Polska SA w Warszawie, esindajad: *adwokat* H. Romańczuk, *adwokat* P. Paśnik ja *adwokat* A. Mednis,

- Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, esindajad: D. Dziejic-Chojnacka ja H. Gruszecka,

- Poola valitsus, esindajad: M. Dowgielewicz, A. Kraińska ja S. Sala,

- Itaalia valitsus, esindaja: I. Bruni, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

– Euroopa Komisjon, esindajad: W. Wils, A. Nijenhuis ja K. Mojzesowicz,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) (EÜT L 108, lk 33; ELT eriväljaanne 13/29, lk 349; edaspidi „raamdirektiiv”) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) (EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367; edaspidi „universaalteenuse direktiiv”) tõlgendamist.
- 2 See taotlus esitati Telekomunikacja Polska SA w Warszawie (edaspidi „TP”) ja Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Elektroonilise Side Ameti peadirektor, edaspidi „UKE peadirektor”) vahelises vaidluses, mille ese oli TP-le kehtestatud keeld seada

teenuse osutamise lepingu sõlmimise tingimuseks see, et lõppkasutaja sõlmib muude teenuste osutamise lepingu.

Õiguslik raamistik

Liidu õigusnormid

Raamdirektiiv ja universaalteenuse direktiiv

- 3 Raamdirektiivi artikli 1 lõige 1 sätestab:

„Käesoleva direktiiviga kehtestatakse elektrooniliste sideteenuste, elektrooniliste sidevõrkude ja nendega seotud vahendite ja teenuste reguleerimise ühtlustatud raamistik. Käesolevas direktiivis sätestatakse riigi reguleerivate asutuste kohustused ja kehtestatakse kord reguleeriva raamistiku ühtse kohaldamise tagamiseks kogu liidus.”

- 4 Raamdirektiivi artikli 2 punkti g kohaselt on riigi reguleeriv asutus „organ või organid, kellele liikmesriik on usaldanud mõne käesolevas direktiivis või eridirektiivides nimetatud reguleerimisülesande”.

5 Raamdirektiivi artikkel 8 sätestab:

„1. Liikmesriigid tagavad, et käesolevas direktiivis ja eridirektiivides sätestatud reguleerimisülesannete täitmisel võtavad riigi reguleerivad asutused kõik mõistlikud meetmed, mille eesmärk on saavutada lõigetes 2, 3 ja 4 sätestatud eesmärgid. Sellised meetmed on kõnealuste eesmärkide suhtes proportsionaalsed.

[...]

4. Riigi reguleerivad asutused toetavad Euroopa Liidu kodanike huve muu hulgas järgmiselt:

[...]

b) tagades tarbijatele kõrgetasemelise kaitse suhetes tarnijatega, eelkõige sellega, et tagatakse juurdepääs lihtsatele ja odavatele vaidlusküsimuste lahendamise menetlustele, mida teostab asjaosalistest pooltest sõltumatu organ;

[...]”

6 Raamdirektiivi artikkel 15 reguleerib turu määratlemise korda. Selle lõige 3 sätestab:

„Soovitust ja suuniseid täies ulatuses arvesse võttes määratlevad riigi reguleerivad asutused kooskõlas konkurentsioiguse põhimõtetega riigi olukorrale vastavad asjaomased turud, eelkõige nende territooriumil paiknevad asjaomased geograafilised turud. Riigi reguleerivad asutused järgivad artiklites 6 ja 7 esitatud korda, enne kui hakkavad määratlema turge, mis erinevad soovitusel määratletud turgudest.”

7 „Raamdirektiivi” artikkel 16, mis reguleerib turuanalüüsi korda, sätestab:

„1. Nii kiiresti kui võimalik pärast soovitusel vastuvõtmist või selle ajakohastamist analüüsivad riigi reguleerivad asutused asjaomaseid turge, võttes täiel määral arvesse suuniseid. Liikmesriigid tagavad, et selline analüüsimine toimub vajaduse korral koostöös riigi konkurentsiasutustega.”

2. „Kui riigi reguleeriv asutus peab [„universaalteenuse”] direktiivi [...] artikli 16, 17, 18 või 19 või [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta] direktiivi 2002/19/EÜ [elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv) (EÜT L 108, lk 7; ELT eriväljaanne 13/29, lk 323), edaspidi „juurdepääsu „käsitlev direktiiv”] artikli 7 või 8 alusel kindlaks tegema, kas kehtestada, säilitada, muuta või tühistada ettevõtjate

suhtes kohaldatavaid kohustusi, otsustab ta käesoleva artikli lõikes 1 nimetatud turuanalüüsi põhjal, kas asjaomane turg tegutseb konkurentsinoüete kohaselt.

[...]

4. Kui riigi reguleeriv asutus teeb kindlaks, et asjaomane turg ei tegutse konkurentsinoüete kohaselt, määratleb ta ettevõtjad, kellel kõnealusel turul on märkimisväärne turujõud artikli 14 kohaselt, ning kehtestab sellistele ettevõtjatele käesoleva artikli lõikes 2 nimetatud vajalikud regulatiivsed erikohustused või säilitab või muudab juba kehtivaid kohustusi.

[...]”

8 Universaalteenuse direktiivi artikli 10 lõige 1 sätestab:

„Liikmesriigid tagavad, et pakkudes vahendeid ja teenuseid lisaks artiklites 4, 5, 6 ja 7 ning artikli 9 lõikes 2 nimetatutele, kehtestavad määratud ettevõtjad tingimused nii, et abonent ei oleks kohustatud maksma vahendite või teenuste eest, mis ei ole taotleatud teenuse jaoks vajalikud või kohustuslikud.”

- 9 Universaalteenuse direktiivi artikkel 17 „Reguleeriv kontroll jaemüügiteenuste üle” näeb lõigetes 1 ja 2 ette järgmist:

„1. Liikmesriigid tagavad, et kui:

- a) artikli 16 lõike 3 kohaselt tehtud turuanalüüsi tulemuste põhjal otsustab riigi reguleeriv asutus, et [raamdirektiivi] artikli 15 kohaselt kindlaksmääratud jaemüügitur ei vasta tegelikult konkurentsinoetele, ja

- b) riigi reguleeriv asutus jõuab järeldusele, et [juurdepääsu käsitleva direktiivi] või käesoleva direktiivi artikli 19 alusel kehtestatud kohustused ei tooks kaasa [raamdirektiivi] artiklis 8 sätestatud eesmärkide saavutamist,

kehtestavad riigi reguleerivad asutused asjakohased reguleerivad kohustused ettevõtjatele, kelle puhul on tuvastatud, et neil on vaadeldaval jaemüügiturul märkimisväärt turujõud [raamdirektiivi] artikli 14 kohaselt.

2. Lõike 1 alusel kehtestatud kohustused lähtuvad kindlakstehtud probleemi olemusest ning on [raamdirektiivi] artiklis 8 sätestatud eesmärged silmas pidades proportsionaalsed ja põhjendatud. Kehtestatud kohustused võivad hõlmata nõuet, et kindlakstehtud ettevõtjad ei kehtestaks liiga kõrgeid hindu, ei takistaks turuletulekut ega piiraks konkurentsi ülimaldate hindade määramisega, ei eelistaks põhjendamata teatavaid lõppkasutajaid ega pakuks teenuseid põhjendamata komplektidena. Lõppkasutajate huvide kaitsmiseks ja samas ka tulemusliku konkurentsi toetamiseks võivad riigi reguleerivad asutused selliste ettevõtjate suhtes kohaldada asjakohaseid jaemüügi hinnalae meetmeid, individuaalsete tariifide kontrollimise meetmeid või

meetmeid, millega muudetakse tariifid kuludele orienteerituks või samasuguseks, nagu on hinnad võrreldavatel turgudel.”

- 10 Universaalteenuse direktiivi artikli 20 lõige 1 täpsustab, et lepingute osas kohaldatakse seda sätet, ilma et see piiraks tarbijakaitset käsitlevaid liidu eeskirju ning liidu õigusnormidega kooskõlas olevaid siseriiklikke õigusnorme.

Direktiiv 2005/29/EÜ

- 11 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiivi 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebaausate kaubandustavade direktiiv) (ELT L 149, lk 22) artikkel 2 sätestab:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

- d) *ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud kaubandustavad* [...] – ettevõtja-poolne tegevus, tegevusetus, teguviis või esitusviis, kommertsteadaanne, sealhulgas reklaam ja turustamine, mis on otseselt seotud toote reklaamimise, müügi või tarnimisega tarbijatele;

[...].”

- 12 Selle direktiivi artikkel 4 sätestab:

„Liikmesriigid ei piira teenuste osutamise vabadust ega kaupade vaba liikumist käesoleva direktiiviga lähendatava valdkonnaga seotud põhjustel.”

Siseriiklikud õigusnormid

- 13 16. juuli 2004. aasta telekommunikatsiooniseaduse (ustawa – Prawo telekomunikacyjnej; *Dziennik Ustaw* (edaspidi „Dz. U.”) nr 171, järjekoha nr 1800) põhikohtuasja asjaoludele kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „telekommunikatsiooniseadus”) artikli 46 lõige 2 sätestab:

„2. UKE peadirektor võib lõppkasutajatele osutatavate teenuste turul kehtestada lõppkasutajate huvide kaitseks märkimisväärse turujõuga telekommunikatsiooniettevõtjale oma otsusega järgmiseid kohustusi:

[...]

- 5) lõppkasutajat ei tohi kohustada kasutama teenuseid, mis ei ole tema jaoks vajalikud.

[...].”

14 Telekomunikatsiooniseaduse artikli 57 lõige 1 näeb ette:

„1. Teenuste osutaja ei või üldkasutatavate telekommunikatsiooniteenuste osutamise, muu hulgas üldkasutatava telekommunikatsioonivõrguga ühenduse pakkumise lepingu sõlmisel seada tingimust, et

1) lõppkasutaja peab sõlmima lepingu muude teenuste osutamise kohta või ostma vahendeid teatud kindlalt pakkujalt.

[...].”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

15 UKE peadirektor kohustas 28. detsembri 2006. aasta otsusega TP-d lõpetama tuvasutatud õigusrikkumised, mis seisnesid selles, et kiire internetiühenduse „neostrada tp” juurdepääsu teenuse osutamise lepingu sõlmimisel seati tingimuseks telefoniteenuste osutamise lepingu sõlmimine. TP esitas selle peale taotluse asja uueks läbivaatamiseks, mispeale UKE peadirektor kinnitas 14. märtsi 2007. aasta otsusega 28. detsembri 2006. aasta otsuse.

- 16 13. aprillil 2007 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie'sse (Varssavi vojevoodkonna halduskohus) esitatud kaebuses palus TP tühistada UKE peadirektori mõlemad otsused, väites, et telekommunikatsiooniseaduse artikli 57 lõike 1 punkti 1 on vääralt kohaldatud hoolimata sellest, et see säte on vastuolus universaalteenuse direktiiviga. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie jättis kaebuse rahuldamata ja leidis, et UKE peadirektor on seda artiklit õigesti kohaldanud.
- 17 TP esitas viimati nimetatud otsuse peale 8. jaanuaril 2007 kassatsioonkaebuse Naczelnny Sąd Administracyjny'sse, kes otsustas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas ühenduse õigusega on liikmesriikidel lubatud keelata kõigil telekommunikatsiooniteenuseid osutavatel ettevõtjatel seada tingimust, mille kohaselt sõlmitakse teenuste osutamise leping ainult juhul, kui on omandatud ka teine teenus (seotud müük); eelkõige on küsimus selles, kas nimetatud meede ületab seda, mis on vajalik telekommunikatsioonidirektiivides (juurdepääsu käsitlev direktiiv, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv; EÜT L 108, lk 21; ELT eriväljaanne 13/29, lk 337), raamdirektiiv ja universaalteenuse direktiiv) sätestatud eesmärkide saavutamiseks?

2. Juhul kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, kas ühenduse õiguse kohaselt on riigi reguleerival asutusel pädevus kontrollida [telekommunikatsiooniseaduse] artikli 57 lõike 1 punktis 1 sätestatud keelu täitmist?”

Eelotsuse küsimused

Esimene küsimus

- 18 Esimese eelotsuse küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas elektroonilist sidet reguleeriva ühise raamistiku alla kuuluvaid direktiive tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriiklik õigusnorm, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis keelab seada teenuse osutamise lepingu sõlmimise tingimuseks seda, et lõppkasutaja sõlmib muude teenuste osutamise lepingu.
- 19 Eelotsusetaotlusest ilmneb, et põhikohtuasjas toimuva vaidluse põhjuseks on TP seisukoht, mille kohaselt telekommunikatsiooniseaduse artikli 57 lõike 1 punkt 1 on vastuolus eelkõige raamdirektiivi artiklitega 15 ja 16 ning universaalteenuse direktiivi artiklitega 10 ja 17. Põhikohtuasjas kaebuse esitaja väidab nimelt, et viimati nimetatud sätetega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis keelab kõigil ettevõtjatel oma teenuste sidumise, hindamata turul valitsevat konkurentsi ning sõltumata nende ettevõtjate seisundist turul.
- 20 Sellest tuleneb, et esitatud küsimusele vastamiseks tuleb tõlgendada raamdirektiivi ja universaalteenuse direktiivi asjakohaseid sätteid.
- 21 Raamdirektiivi artikli 1 lõike 1 kohaselt on selle direktiivi eesmärk kehtestada elektrooniliste sideteenuste, elektrooniliste sidevõrkude ja nendega seotud vahendite ja teenuste reguleerimise ühtlustatud raamistik. Nimetatud direktiivis sätestatakse riigi reguleerivate asutuste kohustused ja kehtestatakse kord reguleeriva raamistiku ühtse

kohaldamise tagamiseks kogu liidus. Raamdirektiiv paneb riigi reguleerivatele asutustele elektroonilise side turgude reguleerimiseks eriülesanded.

- 22 Raamdirektiivi artikli 15, eriti selle lõike 3 kohaselt määratlevad riigi reguleerivad asutused tihedas koostöös Euroopa Komisjoniga asjaomased turud elektroonilise side sektoris. Vastavalt selle direktiivi artiklile 16 analüüsivad riigi reguleerivad asutused nõnda määratletud turgu ning otsustavad, kas need turud tegutsevad konkurentsinoüete kohaselt. Kui turg ei tegutse konkurentsinoüete kohaselt, kehtestab asjasepuutuv riigi reguleeriv asutus sellel turul märkimisväärse turujõuga ettevõtjatele regulatiivsed eelkohustused.
- 23 Universaalteenuse direktiivi kohta tuleb märkida, et selle artikli 1 lõige 1 sätestab, et raamdirektiivi raames käsitleb universaalteenuse direktiiv elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste pakkumist lõppkasutajatele. Selle direktiivi eesmärk on tagada tulemusliku konkurentsi ja valikuvabaduse abil kogu liidus hea kvaliteediga üldkasutatavate teenuste kättesaadavus ning käsitleda asjaolusid, mille puhul turg ei rahulda tulemuslikult lõppkasutajate vajadusi. Universaalteenuse direktiiviga kehtestatakse lõppkasutajate õigused ning üldkasutatavaid elektroonilisi sidevõrke ja -teenuseid pakkuvate ettevõtjate vastavad kohustused.
- 24 Universaalteenuse direktiivi artikli 10 lõike 1 kohaselt tagavad liikmesriigid, et pakudes vahendeid ja teenuseid lisaks selle direktiivi artiklites 4, 5, 6 ja 7 ning artikli 9 lõikes 2 nimetatutele, kehtestavad määratud ettevõtjad tingimused nii, et abonent ei oleks kohustatud maksma vahendite või teenuste eest, mis ei ole taotletud teenuse jaoks vajalikud või kohustuslikud.
- 25 Nimetatud direktiivi artikkel 17 puudutab jaemüügiteenuste reguleerivat kontrolli. Selle artikli lõike 1 kohaselt kehtestavad riigi reguleerivad asutused asjakohased reguleerivad kohustused ettevõtjatele, kelle puhul on tuvastatud, et neil on vaadeldaval

jaemüügiturul märkimisväärne turujõud, kui turuanalüüsi tulemuste põhjal otsustab riigi reguleeriv asutus, et see turg ei vasta tegelikult konkurentsinouetele, ja kui riigi reguleeriv asutus jõuab järeldusele, et juurdepääsu käsitleva direktiivi või universaalteenuse direktiivi artikli 19 alusel kehtestatud kohustused ei tooks kaasa raamdirektiivi artiklis 8 sätestatud eesmärkide saavutamist.

- 26 Universaalteenuse direktiivi artikli 17 lõige 2 sätestab siinkohal eelkõige, et selle artikli lõike 1 alusel kehtestatud kohustused võivad hõlmata nõuet, et kindlakstehtud ettevõtjad ei pakuks teenuseid põhjendamatult komplektidena. Kui riigi reguleeriv asutus on tuvastanud, et turg ei tegutse konkurentsinouete kohaselt, siis on tal selle sätte alusel õigus kehtestada sellel turul märkimisväärse turujõuga ettevõtjatele regulatiivne kohustus mitte siduda põhjendamatult oma teenuseid.
- 27 Seetõttu tuleb uurida, kas selline siseriiklik meede, nagu on kõne all põhikohtuasjas, piirab asjaomase riigi reguleeriva asutuse pädevust, mis tuleneb raamdirektiivi ja universaalteenuse direktiivi ülalmainitud sätetest.
- 28 Siinkohal tuleb esiteks tõdeda, et õigusnorm, mis keelab seotud müüke üldiselt ja võrdsetel alustel, ei riku asjaomase riigi reguleeriva asutuse pädevust määratleda erinevad turud elektroonilise side sektoris ning analüüsida neid vastavalt raamdirektiivi artiklitele 15 ja 16. Samuti ei riku see norm riigi reguleeriva asutuse pädevust kehtestada pärast turuanalüüsi läbiviimist sellel turul märkimisväärse turujõuga ettevõtjatele regulatiivsed eelkohustused raamdirektiivi artikli 16 ja universaalteenuste direktiivi artikli 17 alusel.
- 29 Teiseks on telekommunikatsiooniseaduse artikli 57 lõike 1 punktis 1 sätestatud keelu eesmärk tarbijaid nende suhetes elektrooniliste sideteenuste osutajatega paremini kaitsta, nagu rõhutavad UKE peadirektor ja Poola valitsus. Kuigi riigi reguleerivad

asutused on vastavalt raamdirektiivi artikli 8 lõike 4 punktile b oma ülesannete täitmisel kohustatud toetama Euroopa Liidu kodanike huve, tagades tarbijate kõrgetasemelise kaitse, ei näe raamdirektiiv ega universaaltenuse direktiiv ette tarbijakaitse aspektide täielikku ühtlustamist. Universaaltenuse direktiivi artikkel 20, mis puudutab tarbijate ja elektrooniliste sideteenuste osutajate vahel sõlmitud lepinguid, sätestab nimelt, et seda sätet kohaldatakse, ilma et see piiraks tarbijakaitset käsitlevaid liidu eeskirju ning liidu õigusnormidega kooskõlas olevaid siseriiklikke õigusnorme.

30 Sellest nähtub, et raamdirektiivi ja universaaltenuse direktiivi kohaselt ei saa olla keelatud selline siseriiklik õigusnorm, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis keelab lõppkasutajate kaitse eesmärgil ettevõtjal seada telekommunikatsiooniteenuste osutamise lepingu sõlmimise tingimuseks seda, et lõppkasutaja sõlmib muude teenuste osutamise lepingu.

31 Põhikohtuasjas kõne all oleva siseriikliku õigusnormi kooskõla osas liidu tarbijakaitsealaste sätetega tuleb tähelepanu juhtida sellele, et Euroopa Kohus on juba otsustanud, et direktiivi 2005/29 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, mis – teatud erandid välja arvatud ja juhtumiga seotud asjaolusid arvesse võtmata – keelavad kõik müüja poolt tarbijale tehtavad seotud pakkumised (23. aprilli 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-261/07 ja C-299/07: VTB-VAB ja Galatea, EKL 2009, lk I-2949, punkt 68).

32 Käesolevas asjas tuleb täpsustada, et kuna põhikohtuasjas vaidluse all olevad otsused tehti enne direktiivi 2005/29 ülevõtmise tähtaja möödumist, on see direktiiv põhikohtuasjas kohaldatav alles sellest kuupäevast, st 12. detsembrist 2007.

- 33 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et raamdirektiivi ja universaalteenuse direktiivi tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus selline siseriiklik õigusnorm nagu telekommunikatsiooniseaduse artikli 57 lõike 1 punkt 1, mis keelab seada teenuse osutamise lepingu sõlmimise tingimuseks seda, et lõppkasutaja sõlmib muude teenuste osutamise lepingu. Ebaausate kaubandustavade direktiivi tuleb aga tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, mis – teatud erandid välja arvatud ja juhtumiga seotud asjaolusid arvesse võtmata – keelavad kõik müüja poolt tarbijale tehtavad seotud pakkumised.

Teine küsimus

- 34 Esimesele eelotsuse küsimusele antud vastust arvestades ei ole teisele küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

- 35 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulused, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus selline siseriiklik õigusnorm nagu 16. juuli 2004. aasta telekommunikatsiooniseaduse (ustawa – Prawo telekomunikacyjne) artikli 57 lõike 1 punkt 1, mis keelab seada teenuse osutamise lepingu sõlmimise tingimuseks seda, et lõppkasutaja sõlmib muude teenuste osutamise lepingu.

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiivi 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (eaausate kaubandustavade direktiiv) tuleb aga tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, mis – teatud erandid välja arvatud ja juhtumiga seotud asjaolusid arvesse võtmata – keelavad kõik müüja poolt tarbijale tehtavad seotud pakkumised.

Allkirjad